

Wanneer je liever alleen viert.

Het nieuwe jaar gaat in. De voorbije dagen hebben we zowel Kerstmis als Nieuwjaar gevierd met familie, vrienden, partners, kinderen, kleinkinderen... maar er zijn ook heel veel mensen die het alleen gevierd hebben. Soms omdat ze niemand meer hebben. Anderen omdat er door jaren ruzie, conflicten, discussies en er gewoonweg teveel is gebeurd, geen denken aan is om die ene persoon uit te nodigen.

Maar er zijn ook mensen die zichzelf afschermen en de uitnodigingen afwijzen. Ze vieren het, maar dan alleen.

Cathy haar vader is zo iemand. Zij is mijn beste vriendin en ze vertelde mij tijdens ons wekelijks telefoongesprek dat haar vader helemaal alleen heeft gevierd.

'Maar hij ging toch naar zijn broer in Nederland,' antwoordde ik verbaasd.

'Ja dat was de bedoeling, maar een week voor Kerst stuurde hij naar mijn nonkel om te zeggen dat hij niet kwam,' vertelde Cathy. 'Kun je dat nu geloven. Hij kreeg de kans om daar te logeren en te genieten van de feestdagen, maar meneer vindt het fijner om eenzaam in zijn huis te zitten.'

Ik kende Cathy al jaren en ik wist dat haar vader een man apart was. Een man die na jaren gevangen te hebben gezeten in zijn huwelijk. Nog steeds gevangen zat.

Na 20jaar tolde hij nog steeds rond in een visueel cirkel, waar hij de uitgang maar niet van vond, of niet wou vinden. Cathy had zelf in die cirkel gezeten, maar ze was er gelukkig uit. Zij had de uitgang gevonden. Haar pad, haar eigen pad kon ze eindelijk afleggen. Hij daarin tegen zat er nog steeds in.

Ondanks dat Cathy moeite deed om hem eruit te halen, hem er attent op te maken dat hij niet goed bezig was... het maakte allemaal niet uit! Het was alsof het oor in en oor uit ging.

Ik heb haar vertelt dat ze het moet loslaten. 'Het is genoeg geweest. Als hij er niet uit wil, dan is dat zijn keuze,' zei ik volhardend tegen haar. 'Jij moet nu jouw pad bewandelen. Als hij niet wil mee wandelen om zijn weg te kiezen, is het teken dat hij er nog niet klaar voor is of het gewoonweg niet wil.'

Cathy heeft het er niet makkelijk mee. Het is tenslotte haar vader! Maar al die energie, die ze in hem steekt, is tijdsverspilling. Hij zit zondanig in een bubbel dat hij zelf niet meer beseft dat hij meer schade toebrengt en de mensen die hem nog lief zijn van hem wegduwt.

'Als hij me opbelt,' vertelde ze vorige week nog. 'Dan belde hij me gedurende 50minuten. Al die tijd ging het over hem, met het nodige gezeur en gemopper erbij. Vluchtig vroeg hij hoe het met mij ging en wat ik ging doen met de feestdagen.' Ik schudde mijn hoofd wanneer ik het hoorde. Het was niet ongewoon wat ze zei. Zo gaat het al jaren, maar de laatste jaren gaat het erger eraan toe.

Cathy heeft geleerd om onnodige energie niet meer te steken in mensen, alsook dat negatieve sfeer en uiting niet een manier is om door het leven te gaan. Haar vader leeft in niets anders dan negatieve sfeer, achterdochtigheid, jaloezie en vooral altijd zijn gelijk hebben. Een andere mening boeit hem niet, laat staan gevoelens van anderen, daar geeft hij al helemaal niet om. Voor hem is er maar één slachtoffer en dat is hij. De arme ik, het zwarte schaap,... Wat een boeiend leven heeft die man, denk ik dan.

Als Cathy, na zijn melancholisch moment, hem de raad geeft om met iemand te gaan praten of om een bezigheid te zoeken dan kruipt hij weer in zijn slachtofferrol en heeft hij er geen zin. Nog beter, hij ziet er het nut niet van in of hij vindt het maar niets om met iemand te gaan praten. 'Wat kan die dat ik niet kan,' is dan zijn antwoord. Hij denkt dat hij slimmer is, beter is, alles perfect leeft zoals het moet.

In werkelijkheid is hij een zielige man die een heel eenzaam bestaan leeft.

Als buitenstaander zou je zeggen: 'Ocharme die man. Zo een leven leiden en niemand die hem helpt.' Geloof mij, na drie weken geef je het op. Cathy, haar nonkel, vrienden van hem, hebben al geprobeerd om hem te helpen of om op andere gedachten te brengen, maar het heeft allemaal geen nut.

Soms is het makelijker om het los te laten, dat probeer ik haar al ontelbaar keer uit te leggen. 'Ja maar hij is mijn vader,' antwoordt ze dan. Het is inderdaad haar vader, maar hij heeft zijn leven in eigen handen en zij de hare. Waarom dan zijn touwtjes nemen en in zijn plaats te beslissen als hij het zelf niet wil. Als hij zo een bestaan wil leven wie ben ik, wie is zij, wie is zijn broer om hem zijn leven te gaan bepalen.

Het is erg. Het is zelfs zielig, maar soms is het beter zo!

Vroeg of laat en ooit zal dat tot zijn besef komen. Misschien zelfs als het te laat, want Cathy blijft dit niet pikken. Misschien komt het besef wanneer hij op zijn sterfbed ligt en hij zal zeggen: 'Ik heb nooit gezocht naar de reden van mijn leven. Ik heb zelf nooit het nodige gedaan om het leven op te zoeken, ook dat niet van mijn dochter. Ik heb mijn leven lang geleefd als een eenzame gevangenen, tijdens mijn huwelijk, maar ook na mijn huwelijk. De cel heeft zijn deuren voor me geopend, maar nooit achter me gesloten. Waardoor ik altijd geleefd heb als een levenslange gevangene.'

Het besef van bepaalde zaken komt meestal als het te laat is. Laten we hopen dat dit bij hem zo niet is, maar ik vrees ervoor. Hij denkt dat de wereld om hem draait, terwijl de wereld voor niemand draait, enkel voor haarzelf. Mensen moeten buigen voor hem, maar hij zal nooit buigen voor anderen, tenzij het in zijn voordeel is. En zo kan ik een tijdje verder gaan.

Wat is het eigenlijk? Moeten we medelijden hebben. In het begin had ik het wel, maar nu niet meer. Als ik zie hoe het de energie van mijn beste vriendin heeft opgezogen, dan ben ik tevreden hoe ze nu omgaat met de situatie. Het is er nog, maar ze neemt er afstand van. Of ze probeert het althans!

Ik weet niet hoe dit verhaal zal eindigen. Ik hoop alvast op een goede en positieve manier. Dat haar vader op een dag zijn ogen zal openen en beseffen dat hij gedurende de afgelopen 20jaar geen leven heeft geleefd zoals een mens zou moeten leven. We zien wel!

A. Marcelina